

Návštěva jedné Staré dámy

Článek o tom, že se nemá snít, ale žít a taky o tom, co díky mně taťka všechno zažije.

Kdo mě vezme na Tour?

Oblíbené rčení říká, že všechno jde, když se chce. Já bych řekla, že všechno jde, když máte chápavé rodiče a skvělého tatínka, který všechno naplánuje, zařídí a ještě to absolvuje s vámi.

Pořád nechápu, jak se to stalo, ale když jsem loni během července přišla za rodiči s tím, že příští ročník Tour de France startuje v Düsseldorfu a že blíž už Tour asi nikdy nepojede a tudíž bychom měli tuto šanci využít, zaznělo kuchyní „No tak jo“.

Teď přichází role toho všehoschopného tatínka, který našel nejlepší možnost dopravy, nejlepší jízdenku a nejlepší ubytování, aniž bych to musela nějak řešit.

Z části kvůli tomu a z části kvůli hektickému konci roku (jak už to tak bývá) jsem si vlastně až do poslední chvíle neuvědomovala, že se mi opravdu poštěstí už letos zažít Tour de France na vlastní kůži.

A vlastně jsem to pořádně nevnímala ještě ani v pátek, když jsme se vydali na cestu. Došlo mi to až když jsme vyšli v Düsseldorfu před nádraží a tam vlála francouzská vlajka hned vedle loga Tour. Jen

jsem nevěřičně koukala na ty vlající kusy látky a do očí se mi hnaly slzy.

Rychlobedekr

Než zabřednu do toho, jak to celé probíhalo, vměstnala bych sem pár doopravdy užitečných informací.

Düsseldorf je v podstatě docela ošklivé město asi s jednou hezkou a známou ulicí. Po výstupu z hlavního nádraží nečekejte nějakou proménádu (jako v Drážďanech) nebo pulzující střed města (jako v Lipsku), ale spíš takové ušmudlané předměstí.

Už v Hamburku jsme zjistili, že U-Bahn neznamena vždycky metro, jak ho známe z Prahy, ale je to v podstatě univerzální vlak podzemí/zem. Nepanikařte tedy, pokud jdete na metro a dojdete na zastávku pro tramvaj.

Praha má tři linky metra, tady jich mají asi sto padesát. Většina z nich jede na hlavní nádraží a dál ne. Trasy mají téměř totožné a na povrchu staví co sto metrů. Smysl jsem v tom ani nehledala, ale na přestupy je to tedy opravdu náročné. Zlatá Florenc.

Jediný opravdu hezký kout města je ten, kde se celý ten kolotoč s Tour odehrával. Nordpark je velký park navazující na nábřeží, ohraničený klidnou čtvrtí hezkých domků. V parku je mnoho cestiček a zákoutí, laviček, různých staveb, záhonků, prostě místo, kde bych se mohla hodiny a hodiny procházet.

Zato ulicí, ve které jsme bydleli my (Kölner Strasse), jsme chtěli vždycky jen co nejrychleji projít, moc si nevšímat lidí kolem a nepodívat se výlohám obchodů. Jediným pozitivem byla italská restaurace na rohu (L'Alba), kde vařili výborně, obrovské porce a kdybych měla bezedný žaludek a peněženku, tak tam sedím od rána do večera.

Průzkum terénu

Do města jsme tedy dorazili v pátek odpoledne. Po poněkud zmateném hledání hotelu jsme vyrazili prozkoumat místo sobotního velkého startu. Udělalo se teplo a tak jsme se mohli převléct do šortek a trička s krátkým rukávem. Taky to bylo naposled, co jsem měla ty kraťasy na sobě.

Docela nám dalo zabrat dohodnout se s automatem na jízdenky a koupit si tu správnou, ale asi po hodině přemlouvání jsme uspěli a mohli vyrazit pseudo U-Bahnem do Nordparku. Tam jsme po spletitých cestičkách chvíli tápali, ale nakonec jsme se vymotali v prostoru startu a už se mohli jen kochat.

Všude okolo totiž panoval příjemný ruch. Okukávači jako my se míchali s organizátory, hobby cyklisti si projížděli trasu časovky a kličkovali mezi dobrovolníky, kteří ji právě vyznačovali. Pod cílovou bránou právě natáčel nějaký televizní štáb reportáž zatímco o pár metrů vedle dělali poslední úpravy na pódiu pro vítěze.

A tak jsme jen chodili, uchváceně pozorovali mumraj okolo nás, já fotila každých pět metrů a tačka nevěřícně hleděl na kamion francouzské televize, který vypadá jako jednopatrový dům.

Vraceli jsme se zpět nadšení a plní očekávání. Už tak hezký den jsme si ještě zlepšili večerí v již jednou zmiňované restauraci, kde jsme se za vláhého letního večera najedli k prasknutí a ještě nám něco zbylo k sezení na terase s radlerem a posledními paprsky slunce.

Trpělivost nepřináší růže

Najednou tu bylo ono ráno R, sobota S, den D. Probudili jsme se a ujistili se v jedné věci: prší a pršet bude.

V poklidu jsme se přesunuli do Nordparku, z předchozího dne jsme měli trasu už dobře naučenou. Nakonec jsme se ale pustili za davem, který nás dovedl přesně tam, kam jsem chtěla. K týmovým autobusům.

Zнала jsem to z videí a fotek, vyrovnané autobusy týmů jeden za druhým a před každým hlouček vytrvalých fanoušků. A ono to tak ve skutečnosti opravdu je! Byli jsme tam dost brzy před startem, takže před autobusy panoval poměrně klid. Mechanici jedli sváču, ředitelé si povídali, kola byla vzorně vyleštěna a vystavena. Mohla jsem si tak zblízka prohlédnout kolo Ondry Cinka nebo kohokoliv jiného.

Nakonec jsme se uchýlili před autobus QuickStepu, protože byl jako jeden z mála obrácený směrem k chodníku (asi se mi to nepodaří popsat lépe a jednodušeji, kdyžtak vám to vysvětlím osobně). Po chvíli čekání vyšel Marcel Kittel a lidi kolem se mohli zbláznit. No já vlastně taky. On je totiž i ve skutečnosti tak moc krásný, jako v televizi. Když obešel všechny německé fanoušky, zapadl do druhého autobusu. A zase dlouhé čekání.

Během toho se partě Italů podařilo obměkčit slečnu u reklamního stánku Lidlu (jako sponsor QuickStepu), kde byly vystaveny přepravky s jablky, hruškami a banány, aby začala rozdávat i nám okolo. Do té doby totiž vždycky prošel jezdec, vzal si jablko a šel dál. A dav fanoušků za plůtkem jen hladově pozoroval banánově žluté banány a vyleštěná jablka. Ti Italové jí překecávali tak dlouho, až jim úplně podlehla a z nejistého rozdávání pár jablek se to zvtlo do té míry, že k nám chodili lidé se slovy „Tady prý rozdávají banány. My chceme taky banán!“. Bylo to milé a vtipné zároveň. Slečna se na okamžik taky úplně uvolnila a vypadala, že je konečně po těch několika hodinách stání ráda, že má nějakou smysluplnou činnost. (I když to chvílkami vypadalo spíš jako humanitární pomoc, než jako propagační akce.)

Brzy ale přišel někdo z vedení, prohodil se slečnou pár zamračených slov a rozdávání ovoce fanouškům zatrhl, protože ty čtyři přepravky byly všechno, co měli. Z nadšeného rozdávání se tedy stalo nepříjemné vysvětlování, že se nesmí všechno rozdat najednou a že budou rozdávat zase později.

Popisuji to tak podrobně, aby bylo jasné, jak dlouho jsme tam čekali. Přepočteno na hodiny asi věčnost. Čekali jsme tam tak dlouho, že nějací lidé z Prahy, kteří tam přišli až po nás, během našeho čekání zase odešli, protože jim přišlo, že čekají už moc dlouho.

V tomto případě bych si dovolila znovu upravit jedno zavedené přísloví a to, že trpělivost přináší růže. Já bych spíš řekla, že trpělivost přináší fotku se Zdeňkem Štybarem.

Skoro po dvou hodinách čekání se konečně objevil Štyby, v životní velikosti, přímo naproti nám. Po mohutném volání (možná až příliš zběsilém, ale buďte klidní, když tak kvůli němu stojíte důlek) si nás všiml a přišel k nám se slovy „Jee, dobrý den.“ Lepší než ty růže.

Bába s deštníkem

Po tomto neuvěřitelném zážitku jsme se rozhodli obsadit nějaké místo na trase, abychom taky něco měli z toho závodu. Což se ukázalo jako mnohem větší problém, než jsme počítali.

Během našeho čekání se totiž dala do pohybu karavana (taková ta spousta zběsilých reklamních aut) a dostat se na druhou stranu silnice bylo nemožné. Ještě k tomu to bylo na každých sto metrech zapáskované, buď pouze pro VIP nebo pro novináře a organizátory, takže jsem v jednu chvíli začala vnitřně úplně panikařit, že z toho snad vážně nic neuvidíme.

Naštěstí během našeho zběsilého pobíhání od zavřeného průchodu A k zavřenému průchodu B karavana projela a tak jsme se mohli vrátit k průchodu C, přejít na druhou stranu silnice a nechat se unášet davem podél trasy.

Zaparkovali jsme na prvním místě, kde bylo poměrně málo lidí (zatím jen dvě řady) a bylo vidět na obě strany silnice (trasa ze startu a cílová rovinka). Říkala jsem si, jak je to super místo a jak tady krásně uvidíme. V tom začalo pršet a paní přede mnou si rozbalila deštník. Tak to jsem toho moc neviděla.

Taťka to po chvíli nevydržel, popřál mi příjemnou zábavu a odešel. Paní to naštěstí taky přestalo po chvíli bavit a odešla, dostala jsem se tedy úplně k plůtku! To byl pocit. Asi po půl hodině jsem ale dostala hlad. Nic jsem s sebou neměla, všechno měl taťka ve svém batohu, který teď byl kdovíkde. Vyhlídka na to, že tu budu ještě dvě a půl hodiny stát v dešti o hladu mě děsila a mé fandění se stávalo čím dál víc zoufalejší. Když pak přišla zpráva od taťky, že zabral místo u plůtku asi dvě stě metrů ode mě, na nic jsem nečekala a rozběhla jsem se za ním. Jako skvělá orientační pomůcka posloužila banda polských fanoušků, kterých jsme si všimli už během čekání na Štybyho a kteří teď stáli u taťky. Já jsem zase mohutně mávala vlajkou, aby mě taťka nepřehlédl. Díky tomu jsme se vzápětí našli a já mohla svůj ubohý žaludek zaplácnout snikrskou. Měli jsme krásné místo u plůtku, přestalo pršet a už jsem neměla hlad. Nemohla jsem být spokojenější.

Rychlé šmouhy

Ráno jsem si našla, v kolik který jezdec startuje, věděli jsme tedy přesně, na koho se máme právě teď těšit. Díky našemu skvělému místu jsem viděla každého jezdce doopravdy zblízka a to bylo prostě neskutečné.

Někdo by mohl říct, že to byly jen rychlé šmouhy, ale já jsem věděla, že ta bílá šmouha je Tony Martin a to mi úplně stačilo k tomu, abych z toho byla celá naměkko.

Polští fanoušci za námi se už deset minut před průjezdem Kwiatkowského chystali na fandění, nacvičovali si pokřiky a měli takové množství vlajek, jako by chtěli začít revoluci. Naproti zase byli nějací Slováci, tak jsme si připadali jako v Žiaru nad Hronem, při nedávném československém mistrovství.

Útlum a Bytex mód

Když projížděl Chris Froome, byli jsme už do nitky promočení, měli jsme (opět) hlad a z celého dne byli příšerně vyčerpaní. Nelze se tedy divit, že cestu na hotel a následnou večeři jsme absolvovali v jakémsi útlumu, kdy se naše mysl zabývala jen dvěma věcmi: teplou sprchou a postelí.

Jediný okamžik, kdy jsme se vzmohli k nějaké energičtější akci byl přesun U-Bahnem z Nordparku, kde lidé přepadávali z nástupiště a do metra jsme se nacpali asi tak jako když vycpáváte boty novinami. S taťkou jsme to pojmenovali *Bytex mód*, spousta z vás si určitě umí dobře představit proč.

Den druhý

Bohužel mě nenapadlo nacpat si opravdu noviny do mokrých bot a tak jsem si v neděli ráno sbalila na cestu druhé suché boty a všechny čisté ponožky s tím, že je budu průběžně měnit, dokud mi boty neuschnou na noze.

Ještě před odchodem na vlak jsme si chtěli pustit Feuerwehrmann Sam a Super Wings - animované seriály pro děti, na které jsme koukali už v sobotu a které si nás svou jednoduchou němčinou a průhledným dějem úplně získaly. Bohužel místo toho dávali Harry&Sally nebo tak nějak, což nebylo vůbec tak dobré a proto jsme radši vyrazili na nádraží.

Cestou jsme se ještě zastavili v íčku pro nějaké suvenýry a potkali se tam s párem důchodkyň ze Sydney, které přijely také fandit na Tour. Jako myslela jsem si, že my jsme blázni, když jsme přejeli celé Německo od východu na západ, ale v porovnání s těmi dámami jsme to měli vlastně za rohem.

Párty v Alsdorfu

Už doma jsme si vytipovali místo na trase druhé etapy, kam se dá dojet vlakem a není to ve městě, takže by tam nemuselo být tolik lidí.

Nemuselo, ale bylo. Tohle městečko má jen pět tisíc obyvatel a vypadalo to, že jsou v tom nedělním odpoledni všichni nastoupení na silnici a vyhlíží ten velký cirkus jménem Tour de France.

Místní si z toho udělali jednu velkou párty, vynesli na chodník židle a lehátka ale také gril a kárky naložené pivem. Výzdoba byla úplně všude, kde nevlály německé vlajky, vlály francouzské. Kdo neměl vlajku, použil sešpendlené závěsy do oken v příslušné barvě nebo svázané balónky. Ve výloze obchodu jsme našli kolo s balónky ve francouzské trikoloře a na nosiči mělo bagetu. Plůtky a zídky byly ověšené praporky. Bylo to prostě neuvěřitelné. Na ulici vládlo nadšení, venkovní zahrádky restaurací byly obsypané, lidé si vesele povídali mezi sebou a s užaslým úsmevem pozorovali dva cizince s českou vlajkou (jakože nás), kteří se tím rozjuchaným davem jen nevěřícně prodírali.

Taťka byl z toho celý dojatý (o sobě nemluví) a tvrdil, že si teda nemyslel, že po tom, co ve Šternberku kreslil křídou na silnici, bude v západním Německu sedět na chodníku a tři hodiny čekat na nějakou bandu pumpičkářů. O co všechno by beze mě přišel.

Tří hodinové čekání na průjezd balíku nám zpestřili neustále projíždějící auta, která jezdila v intervalu asi deseti minut, aby nás udržovala v pozoru. A pak také samozřejmě karavana.

Část už jsme viděli v sobotu, tak už jsem věděla, co asi čekat. Aspoň jsem si to myslela. *La Caravane* je totiž něco tak bláznivého a šíleného, že se na to nelze vůbec připravit.

Za prvé vůbec nechápu, jak jsou některá auta konstrukčně možná a za druhé se celou dobu snažíte nedostat některým propagačním předmětem, které létají vzduchem, po hlavě.

Po průjezdu karavany jsme se přesunuli na jiné místo, protože jsme nemohli vydržet několik malých dětí vedle nás, které se neustále motaly v silnici a rodiče to vůbec neřešili. Na to jsme neměli ani jeden nervy a radši jsme vyklidili pole.

Po přesunu nás čekalo překvapení, když se nás pán vedle česky zeptal, jestli víme, jací jsou Češi. Ukázal nám papírek, kde měl vypsány všechny tři české jezdce s jejich čísly a pod nimi ještě Sagana. Vysvětlil nám, že bydlí nedaleko odsud a podle jeho věku jsme si domysleli, že jde o nějakého odsunutého Němce ze Sudet. Možná, že pocházel zrovna z toho koutu tam od nás.

Na to jsme se ho už nestačili zeptat, protože jsme se znovu přesunuli, tentokrát až za vesnici. Tam už

nebylo tolik lidí a my jsme měli díky tomu lepší rozhled. Ten je totiž na Tour opravdu potřeba. Čím víc dopředu vidíte, tím je to lepší, protože když balík dojede až k vám, nevidíte už vůbec nic. Jen se okolo vás valí obrovská barevná šmouha a za pět vteřin je po všem. Ale mohla bych to zažívat pořád dokola.

Abychom využili zakoupenou jízdenku, rozhodli jsme se, že vyrazíme ještě na skok do nedalekých Cách.

Protože jsme už byli ale vážně strašně unavení, neměli jsme na nějaké větší turistické špacíry sílu. Vyšli jsme tedy z nádraží přímo za nosem, obhlédli nádherné divadlo, téměř klusem dorazili k Dómu, který je impozantní, ale nepustili nás do něj, narozdíl od jeptišek, takže body dolů a zase se rychlochůzí půvabnými uličkami vraceli na nádraží. V Düsseldorfu jsme už ani na okamžik neváhali s cestou do hotelu a po ulicích se pohybovali jako rození Düsseldorfané. Nejvyšší čas odjet domů.

Mě nic neotraví

Pondělní cesta byla především dlouhá. I kdyby se zkrátila na polovinu, tak by byla pořád ještě hodně dlouhá. A počasí se nám asi snažilo ukázat, že v Düsseldorfu může být i hezky. Jenže s křížkem po funuse. Po dvou popršených dnech mě prosluněný den strávený ve vlaku spíš naštvál, ale milý pokus.

Ani počasí mi ale nedokázalo ten neskutečný zážitek *byť na Tour* zkazit. Ten mi totiž nedokázalo zkazit vůbec nic.

Během toho našeho moknutí, nervování se a hladovění mi totiž došlo, že jsem opravdu šťastná. Byla jsem šťastná, protože jsem žila svůj velký sen. Něco, o čem se mi před rokem jen zdálo, co jsem si ještě před měsícem nedokázala představit. Stála jsem tam mezi všemi těmi lidmi, kteří se přijeli podívat přes půlku světa na Tour, kteří jsou úplně stejně nadšení jako já a které spojuje jedno velké pouto: láska k cyklistice.

A to je něco, kvůli čemu se chci na Tour de France stále vracet.

From:

<http://bethulda.cz/> - **Bětkosvět**

Permanent link:

<http://bethulda.cz/doku.php?id=letour&rev=1499288395>

Last update: **2017/07/05 22:59**

